

בלס היה שמח מאוד מרכישתו החדשה. הוא סמך על וולף ונתן לו לעבוד על פי המוג שלו. אולם כאשר החל התק"ם בחקירות נגד בלס, הצטרף למישחק עוז קציני מיישטרה כרימוס. החוקר הפרטי בני פרלמן פרלמן נשכר על ידי התק"ם כדי לברר פרטים שונים על עסקיו ורכושו של בלס. אומנם, ציגני התק"ם הכחיש לפניו את הנון. עיתונאי מעריב כי פרלמן עבר עבורו, אולם ברור לגמרי שפרלמן עבר עבור משהו שהיה מעוניין בחומר על בלס.

כמו וולף, פרלמן הוא אקדמאי. הוא למד כלכלה וקרימינולוגיה באוניברסיטת תל אביב. הוא גבר יפהותאר. בעיסוקיו נכבד על קסם אישי רב. במיישטרה עבד כחוקר בכיר ביחידה של בנימין זיגל, ורכש לו שם והרבה ידידים.

אתם יכולים לכתוב עליי מה שאם אתם רוצים. אבד פרלמן להעולם הזה. רק אל תשימו תמונה שלי, כי זה יזיק לי בעבודה". כאשר עזב פרלמן את המיישטרה, התחיל לעבוד כחוקר פרטי, והתמחה בפענוח פרשות כלכליות סבוכות. כאשר התייצב פרלמן נגד וולף, החל מאבק איתנים. כל אחד מהם גייס את דימויו וחבריו במיישטרה. בפרקליטות ובעיתונות. מילחמתם יצאה מגדר תיקיבלס והפכה למילחמה כוללת. הסדרת מעצורים ורחמים.

ואז התברר כי המיישטרה חצויה לטנינים: בין אהדי פרלמן ואהדי וולף. גם העיתונות מצאה את עצמה מתחלקת ליריד וולף ויריד פרלמן. במהלך מילחמה זו טענו אנשי פרלמן כי וולף עורך נעקבים ותצפיות עליהם וממיר את חייהם. פרלמן מצא את עצמו בצרות. כאשר שלח שלושה צעירים ללחוז על בנקאי בשם יצחק הרד, ולברר אצלו היכן מתגורר אדם בשם אבא ארנו. שנעלם מן הארץ כשהוא הייב 300 אלף דולר לאנשים שונים.

לדיברי הרד איימו עליו השלושה בפגיעה במישהו אחת אם לא יציא להם את כספו של ארנו. במיישטרה נפתח תיק סחיטה על סמך עדותו של הרד, וסגן ניצב כרמלי קציני החקירות של מרחבי ירקון, זימן אליו את פרלמן לחקירה.

פרלמן סירב לדבר. הוא אמר כי אינו יודע את שם של שלושת הבחורים ששלח לחקור את הרד. כרמלי החליט לעצור את פרלמן. עוד באותו הערב התקשרו לכרמלי צעירים אחרים מיחידת החקירות של פרלמן במישיטרה. כיניהם חברו הטוב של פרלמן, יעקב גרוסמן. הם שיכנעו את כרמלי לשחרר את החוקר הפרטי בערובה.

אחרי שחוקר פרלמן נערכה חקירה במיישטרה. גרוסמן טען כי פרלמן עשה את חקירת הרד על-פי בקשתו כמישימה מיוחדת עבור המיישטרה. אומנם לא היה כל כך זיכרון ברורים או מיסמך אחר, אבל תיקי החקירה נסגר. פרלמן בטוח עד היום כי היה זה תעלול של וולף. ישרצה להציק לו.

אלי דנון, עיתונאי מעריב פירסם לאחרונה סדרה של שלושה מאמרים על הפורפורתה של יחידת זיגל. דנון החשור כאשר של וולף, מאשים את פרלמן בכך שהמשיך לשמור על קשר עם יחידתו ועשה בה כבתוך שלו. לדיברי דנון, השתתף פרלמן בישיבות סודיות של היחידה וקיבל כל איני פורמליה שביקש.

דנון טוען כי פרלמן הוא שיוס האונת מיישטרתית על קווי הטלפון של בלס. וכן ביקש וקיבל את רשימת כל נכסיו של בלס עבור לקוחותיו הפרטיים. דנון טוען כי בעניין הבנקאי הרד, עבד פרלמן כחוקר פרטי, וכי כדי להציל את עורו של פרלמן, המציא חברו גרוסמן את עניין המשימה המיישטרתית הסמויה, ואם מישהו טוען שאני שומר דנון, שגישי נגדי תביעתי ידביה: אומר דנון. הוא מצייני כי עד היום טרם מסר פרלמן למיישטרה את שמם של שלושת האנשים ששלח כדי ללחוץ על הרד.

אבל כל הדברים הללו הם רק אפס קצהו של מה שהתחולל בחקירת בלס. צוות החקירה המיישטרתית הראשון, שחקר את פרשת בלס, היה בראשותו של איש יחידת זיגל, מישקה פרידמן. אחרי זמן מה השתכנע פרידמן שאין מקום להגיש תביעות נגד בלס, וכי זהו עניין אזרחי גרידא. הוא ניסה לשכנע בכך את כולם. הוא ביקש מהפרקליט אמנון רודה לסגור תיק נגד בלס. ונתן דוח ברוח זו למפקדיו.

נקי כמו חלב!

מישטרה לא היתה מרוצה מהרוח של פרידמן, ומינתה צוות חקירה חדש, בראשותו של בועז גוטמן. לברוק את פרשת בלס, הצוות החדש הגיש את מסקנותיו לפנינה דבורין, והוחלט להגיש כתבי אישום נגד בלס, ולעצור אותו עד תום ההליכים. המיישטרה מינתה את יעקב ונטורה כקציני בורק, לברוק את מעשיו של צוות החקירה הראשון, ולברר אם לא קנו בלס וולף את צוות החוקרים הראשון. השבוע נמסר כי פרקליט המדינה הורה להמשיך ולחקור בפי רשה.

מישקה פרידמן התפטר מהמיישטרה, כאשר התבקש לעבור בדיקת פוליגרף. שמואל כרמלי, שהיה אחראי למעצרו של פרלמן, התפטר גם הוא מהמיישטרה, תחת ענן כבד של חשדות.

בעיקבות הכתבות של אלי דנון במעריב שצידדו בוולף ובלס, התי פרסמה מיד כתבת נגד נידיעות אחרונות. החתומה על ידי דני שדה ומרסל זוהר, שכנה נאמר כי ראש צוות החקירה הראשון, מישקה פרידמן, הוא ידו הטוב של צבי וולף, ועל כן טייה את החקירה נגד בלס.

במישרו של בלס נערכה ביקורת של מסי ההכנסה כדי לברר אם שילם בלס כסף לעיתונאי דנון, עבור כתבותיו נגד היחידה החוקרת את בלס. אולם חוקרי המס לא מצאו שום דבר נגד דנון. הם מצא, לעומת זאת, כי שני עיתונאים כלכליים קיבלו סכומי כסף מבלס, וכנראה לא היווה על כך לשילטונות המס.

אבל הם לא מצאו כלום נגד דנון, אז מה זה שווה להם? אמר דנון בלעג. הוא בטוח כי המיישטרה תחפש אותו ותנסה לפגוע בו בכל דרך אפשרית. אם לא הייתי נקי כמו חלב, לא הייתי מעז לעשות את מה שעשיתי, הוא אומר. אני מוכן לקבל אינפורמציה אפילו מהשטן, אבל אני בודק אותה, ואם היא נכונה אני מפרסם".

מילחמת הקצינים כרימוס כבר הפילה כמה וכמה קורבנות. מישקה פרידמן ושמואל כרמלי התפטרו מהמיישטרה ונערכות נגדם חקירות. שני עיתונאים כלכליים התבקשו להסכים מדוע קיבלו כסף מבלס ולא מסרו על כך לשילטונות המס. כמה וכמה קציני מיישטרה ועיתונאים אחרים הושמצו כקניינים על ידי מחנה זה או אחר.

אבל נראה כי הקורבן העיקרי הוא דווקא דויד בלס עצמו. אחרי שנתן ליועצו וולף יד חפשית, הצליח בלס להכניס את עצמו למערכתו של מלחמת חורמה, שבה ההגיון כבר איננו פועל.

לא היה כל מקום לעצור את בלס עד תום ההליכים. אמר פרלמן להעולם הזה: "הוא לא מסוכן ואינו יכול להזיק בחוץ. בניגוד למה שחושבים, אני לא שונא את בלס, אני אפילו לא מכיר אותו כמעט". אבל את הלהבה כבר אי אפשר לעצור. אייל קלאוס, נהגו של בלס, נעצר לאחרונה ושוחרר בערובה. נגלל פרשת ישיחור סוהרים בבתי המעצר. כדי להשיג עבור בלס תנאים מעצור טובים יותר, בלס עצמו עצר עד תום ההליכים, דבר השובר את רווח והורס את עסקיו. והמילחמה עדיין בעיצומה.

רק לפני זמן קצר שוכנע בלס להרחיק את צניקה וולף מטיפול בענייני המישטרה והחקירה, כדי להרגיע את הרוחות. אבל נראה כי היה זה מאוחר מדי.

ממש עבודה שחורה. כדי לעודד אותן הייתי יוצאת איתן, כדי להראות להן דוגמה. אוף, אל תזכירי לי את התקופה הזאת! ככה היה עד שהן התרגלו. אחרי זה הטילו עליי את אוריייהודה. את יודעת מה זה היה או אוריייהודה? נתן ואני ניהלנו מאבקים משותפים במיפלה, מאבקים קשים. אני כבר התקדמתי במיפלה, כבר הייתי בשורה הראשונה. הייתי מעריצה גדולה של יגאל אלון. אפילו נוצרה בינינו חברות.

רינה, אשתו של בלס, אשה מקסימה — סבלה ממחלת כליות. וראי שהכרתי אותה. כיום בטח כבר היו מתגברים על זה ומצליחים לרפא אותה, אבל אז... היא נפטרה ב-1963, בגיל צעיר. שנתיים אחר-כך נישאנו. לא היו קוריוזים בתקופת החיזור. גם לא היתה רומאנטיקה מי יודע מה. שנינו כבר היינו אנשים מבוגרים, עם הרגליים על הקרקע.

לפני שנתן התאלמן? לא היה בינינו שום דבר. איזו שאלה! הפרש השנים בינינו הוא 13 שנים, אבל אני תמיד הייתי מבוגרת מכפי גילי.

הלכנו ברעה

תיתמתי מאבר בגיל די צעיר. זה היה עוד כשהיינו בעיראק, הייתי קשורה אליו מאדמאור. הוא נפטר ביסורים. אחרי מחלה ממושכת. היו לילות בהם לא ישנתי בגלל זה.

בגיל 16 סיימתי את בית הספר התיכון — קפצתי צעמים כיתה.

החיים אילצו אותי להיות עצמאית, מבוגרת יותר. עברתי בתפירה, וככה כיסיתי את ההוצאות שלי. לא לקחתי פרוטה מאמא. עד היום אני תופרת ומתקנת מה שצריך. אחותי ואני תופרות ביחד לפעמים.

המעבודה הוות מימנתי את לימודי בעיראק. אני הייתי היהודיה היחידה בכיתה. נכון שהקפרנו על כשרות ואורח חיים דתי, אבל החברות הטובות שלי היו דווקא ערביות. הכל היה טוב ויפה. עד שהתעוררו בעיות.

איך הרגשתי את זה, על בשרי, כילדה? למשל: ב-1936 אני זוכרת שפיתאום ראיתי, בוקר אחד, תנועה בהצר בית הספר. ראיתי איך גושים של תלמידים מתגודדים, מתחילים לרקוד ולשיר על פלסטין. עד היום אני זוכרת את הרקעים ערביות. פלסטין — לא ניתן אותה! שבע שנים נילחם למענה! אלה היו מילות השיר. נעשינו, כל היהודים, מפוחדים, התכנסנו ביניהם בהצר עד שהרוחות נרגעו. שלחו את כל התלמידים הביתה. באותו היום לא התקיימו לימודים.

אנחנו, היהודים, פחדנו לחזור לבית הספר למחרת. אחר-כך נודע לנו על המאורעות בארץ ישראל. זה חלף, הכל חזר לקדמותו, החברות הערביות שלי היו מתקרבות אליי בחזרה — כך היה עד הגל הבא והחורחילה. גם בגיל מבוגר יותר, כשהייתי מורה, רק קרה משהו — המורות פיתאום לא הכירו אותי, לא רצו לדבר איתי. זה מה שעורר אותי לחשוב שאולי מקומי לא שם.

ביום בהיר אחד, כשהייתי בת 18, באו וסיפרו לי שיש שליח מישראל. הלכתי לשמוע אותו מתוך סקרנות. לא ידעתי בכלל מה זאת ציונות. הבית שלי היה דתי, אבל לא דיברו על ארץ ישראל. הגשמה, ציונות.

פיתאום שמעתי שם, במיפגש. שפה שלא הכרתי. שאלתי: "מה זה?" ענו לי: "זאת שפת הקורש".

נתפסתי לעניין והצטרפתי למחתי רת החלוצות בעיראק, אל תשכחי שמדובר בעיראק. מעמד האשה אצלנו

תאם את מעמדה כשאר ארצות ערב. הלכנו כשהפנים רעולות, ולא יכולנו להיכנס לבית זה או אחר. פן מה יגידו. בכל זאת, בתנועה שלנו היו הרבה צעירות. התנועה עשתה אצלנו מהפכה. אני, כמורה, הייתי צריכה לעבור מבית לבית ולשכנע את ההורים להסכים שבנותיהן צטרפנה למחחרת.

את המיפגשים הסודיים קיימנו אחרי הלימודים, במרתפי הבתים. מטרת המחחרת היתה, כמובן, לעלות ארצה. אז זה היה בלתי-ליגאלי. היו שם סיפורים.

באחד הימים נעלם אחד הפעילים. גם אותי לא ראו תקופת מה. הריבון לנו רומאן. סיפרו ששינוי ברחנו לארץ ישראל ביחד. כמה רומאנטי... הסיפור המפחיד ביותר קרה לי כבר בארץ ישראל. נסענו ליד קיבוץ גשר של היום. ליד הגשר עלה ערבי והתחיל לברוק תעודות זהות. וערתי כויל. בחיים לא פחדתי כל-כך. השבתי: מה.

במישחק אוטונומיאציות, מי שזרק אוויר את שמה של שושנה ארבל אלמזלינו, יש מע מייד את שמו של יחזקאל שופס, עוזרה המטור-צמוד מה כמה חודשים, ולהיפך.

השניים נשטו לא משים זה מזו. מי שהביא את המושג "בימיה" — חשב בוודאי על שושנה ויחזקאל.

כיצד נפגשנו ב-1981 הוזמנו שושנה ונתן אלמזלינו למישחק כדורגל בין הפועל ראשון-לציון לבין הפועל באר-שבע בראשון-לציון. הפועל ראשון-לציון היתה אז אמנם בליגה הלאומית, אך נחשבה לפחות טובה מיורבתה. הוזן אלמזלינו, חובבי-כדורגל שדופים, ניסו להתחמק מה הזמנה בתירוצים מתירועים שונים. מכיוון שחששו שהקבוצה המארחת תפסיד, המארחים לחצו והוזן הגיע, אכול-חששות.

למרבית הפלא, או המזל שהביאו השניים, ניצחה הפועל ראשון-לציון את הפועל באר-שבע 0:4. עדין היום מדברים בראשון-לציון על הניצחון המפתיע. מייד אחרי הניצחון הוזמנו בני אלמזלינו לביתו של יחזקאל שופס, עסקן מקומי של מיפגות-העבודה, ושם חגגו כולם. מאז הידררה הקבוצה, גאוותה של ראשון-לציון, מהליגה הלאומית. בינתיים עלה יחזקאל שופס מדרגת דובר עירונית ראשון-לציון לדרגת עוזר בכיר לסגנית שר-הבריאות, ואולי בקרוב — עוזר בכיר לשרת-הבריאות.

עד שהצלחתי להגיע הנה — יחזירו אותי לעיראק? העמדת פני ישנה, ולמולי — אני לא יכולה להסביר לך — הוא פסח עליי. עד היום, אגב, יש נגדי פסקדין בעיראק — שבע שנות מאסר. אני רק מקווה שאם, אי-פעם, נעשה איתם שלום — הוא יבוטל.

הבטחות נוסח פרס!

מה שמפריעי לי הוא שאם בעיי-ראק הצלחנו להחלי מהפכה נמע-מד האשה היהודי, אז איך זה שאין אף אשה אחת לרפואה כממשלת-ישראל? אין לזה הסבר. זאת תופעה לא-נורמלית: איך אפשר להילחם בה בכלל? מה יכולנו לעשות מעבר לשיכנועים ולדיבורים? לשיכל הטוב — לעלות על בריקות? נחזור למדינות-ערב: אנחנו כל-כך משווייצים עד כמה אנחנו מתקדמים, ומכריונים שיש להם מה ללמוד מהאיתנו. שם יש הרבה יותר נשים בעמדות ממשלתיות בכירות: לי, אישית, היו מעצורים לזעוק על כך, מפני שאני הראשונה בתור — תמיד היו אומרים: "היא אינטרסנטית!"

תמיד, כשמתארים אשה כקרייריס-טית, כאמביציונית — זה בהקשר שלילי. מדוע? בשתי מערכות-הבחירות האחרונות

הציגו אותי כמועמדת של מיפגות העבודה לתפקיד שרת-העבודה. מאוד התאכזבתי כשלא נבחרתי לתפקיד. כבר הכנתי את עצמי נפשית לכך. שימעון פרס קרא לי, אחרי ההסכם על הקמת ממשלת-האחדות-הלאומית, התנצל על האילוצים והציע לי: "לפי חות תקחי את הסגנות במישרד-הבריאות".

שאלתי אותו מי המועמד להיות שר-הבריאות ורק אחרי שנודע לי שזה מוטה גור — הסכמתי. תמיד הערכת את על היושר שלו, הדוגריות.

זה לא נכון שהיינו מסוכסכים על רקע אישי. אלה סתם שמועות שהפיצו עלינו. בהתחלה, לפני שנתיים, היו לנו באמת חילוקי דעות קשים ביותר על נושא הבריאות הציבורית, קופת חולים, גריאטריה — על נושאים עקרוניים.

זה גם לא נכון שמוטה ניסה להצר

עוזר שופס כדורגל

שושנה ונתן אלמזלינו למישחק כדורגל בין הפועל ראשון-לציון לבין הפועל באר-שבע בראשון-לציון. הפועל ראשון-לציון היתה אז אמנם בליגה הלאומית, אך נחשבה לפחות טובה מיורבתה. הוזן אלמזלינו, חובבי-כדורגל שדופים, ניסו להתחמק מה הזמנה בתירוצים מתירועים שונים. מכיוון שחששו שהקבוצה המארחת תפסיד, המארחים לחצו והוזן הגיע, אכול-חששות. למרבית הפלא, או המזל שהביאו השניים, ניצחה הפועל ראשון-לציון את הפועל באר-שבע 0:4. עדין היום מדברים בראשון-לציון על הניצחון המפתיע. מייד אחרי הניצחון הוזמנו בני אלמזלינו לביתו של יחזקאל שופס, עסקן מקומי של מיפגות-העבודה, ושם חגגו כולם. מאז הידררה הקבוצה, גאוותה של ראשון-לציון, מהליגה הלאומית. בינתיים עלה יחזקאל שופס מדרגת דובר עירונית ראשון-לציון לדרגת עוזר בכיר לסגנית שר-הבריאות, ואולי בקרוב — עוזר בכיר לשרת-הבריאות.

את צעדיי, מה פיתאום עשינו מהתחלה חלוקת-תפקידים בינינו. ברור שזה גם השפיע על היחסים האישיים בינינו. אין טעם להכחיש. לפני שנה פנה אלינו שימעון ואמר: "שבו וחברו ביניכם את העניינים. זה לא יכול להימשך ככה". החלטנו לשבת, לשים את כל הקלפים על השולחן ולברר את כל העניינים. אחרי-אחד, מאז היחסים בינינו טובים מאוד.

עובדה, הוא המליץ שאני אתמנה כמקומו, כשהוא יפרוש מתפקידו בקרוב. רבים כבר מברכים אותי ברחוב. המישרד שלי מוצף פניות וגילויי-תמיכה מאירגונים שונים, אירגונים אחי רים ואורחים. אני עצמי מעריכה כי סיכויי להתמנות לתפקיד טובים, מה, סגן-שר שעבר כמשך שנתיים עם השר והמכיר את המערכת מלפני ולפנים — הוא לא מועמד טיביע להמשיך ולהוביל את המערכת הזאת?

חוץ מזה, צריכים לפרוע את החוב לנשים. פרס הבטיח שיתקן את העוול הזה בהזמנות הראשונה. הבטחות נוסח פרס? הוא הבטיח את זה פומבית, לצדיכים להיות לו נימוקים מאד-מאוד חזקים כדי לרדת מההבטחה. אני לא אעבור תחת שר חדש. אם אתמנה לתפקיד — אפטר מיישרד-הבריאות ואחוזר לכנסת, לעי-בודתי מדוע? החלטתי נחושה.